Dosar nr. 5r-2898/2024
4-24087935-12-5r-07082024

D E C I Z I E
În numele Legii

07 martie 2025 mun. *****

Judecătoria ***** (*sediul Buiucani*)
Instanța compusă din:
Președinte de ședință, Judecător Ana Costiuc
Grefier Olga Mazur
În lipsa:
Contravenientului/contestatarului *****
Agentului constatator *****

a judecat în ședința publică recursul înaintat de *****, a.n. *****, IDNP *****, viza de domiciliu în mun. *****, or. Durlești, str. *****, adresa pentru corespondență mun. *****, str. A. *****, 26A, et. 4, împotriva deciziei asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, emisă de către INSP a IGP, în baza art. 240 alin. (1) Cod Contravențional, –

C O N S T A T Ă:

La 18.07.2024, agentul constatator din cadrul INSP a Inspectoratului General al Poliției, *****, a emis asupra cauzei contravenționale decizia seria/nr. DAC01028607, prin care făptuitorul *****, în baza art. 240 alin. (1) Cod Contravențional al RM, a fost sancționată cu amendă în mărime de 10 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 500,00 lei și 2 puncte de penalizare, fiind reținut în sarcina acestuia că, „*la data de 18.07.2024, ora 08:35, în mun. *****, str. Ion Creangă, 1, conducătorul auto a ignorat indicatorul rutier 5.1.42. „Banda transportului public” și s-a deplasat pe banda transportului public*”.

La rândul său, cet. *****, la 26.07.2024, a depus recurs împotriva deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, solicitând: anularea deciziei asupra cauzei contravenționale cu nr. DAC01028607 din 18.07.2024 a agentului constatator, *****, angajat al INSP al IGP.

Cu privire la aplicarea eronată a dispozițiilor legale referitoare la examinarea faptei contravenționale în baza constatărilor personale ale agentului constatator, recurentul a citat prevederile art. 451^1 alin. (1) Cod contravențional.

În aceste circumstanțe, susține că, la caz, nu sunt întrunite condițiile pentru examinarea faptei contravenționale în baza constatărilor personale ale agentului constatator, or, el, a menționat expres în pct. 12 din decizia asupra cauzei contravenționale că nu recunoaște vinovăția, respectiv, nu acceptă constatările agentului constatator.

Menționează că, agentul constatator nu a întocmit un proces-verbal cu privire la

contravenție, dar, aplicând eronat Legea contravențională, a întocmit o decizie asupra cauzei contravenționale în baza art. 451[1] Cod contravențional, or el – petiționarul, i-a comunicat agentului constatator că – nu recunoaște vina (lucru menționat și în pct. 12 al deciziei asupra cauzei contravenționale). Astfel, susține că decizia a fost întocmită ilegal de către agentul constatator, or aceasta nu se încadrează în condițiile Legii contravenționale, adică, nu întrunește exigențele stabilite de art. 451[1] Cod contravențional.

Mai mult, pretinde recurentul, conform art. 451[1] alin. (1) lit. g) Cod contravențional, decizia emisă în acest sens este un document executoriu, care urmează să conțină anumite elemente, care însă, în cazul din speță, nu se regăsesc.

Așadar, agentul constatator, urma să acumuleze probele necesare și să examineze cauza contravențională în procedură generală, întocmind în acest sens un proces-verbal cu privire la contravenție.

În atare situație, decizia agentului constatator de aplicare a sancțiunii contravenționale, este una contrară prevederilor art. art. 440 alin. (1), 442 Cod contravențional, din care rezultă că, urmare a constatării faptei contravenționale, se purcede la încheierea procesului-verbal cu privire la contravenție.

Astfel, susține recurentul, decizia asupra cauzei contravenționale, nu poate face dovada deplină a existenței faptei, a autorului acesteia și a vinovăției, aceasta (decizia) fiind doar actul prin care o persoană este sancționată de săvârșirea unei contravenții. Or, este esențial faptul că, prezumția de veridicitate a faptelor constatate de agentul constatator și consemnate în decizia asupra cauzei contravenționale – nu are caracter absolut, mai ales în conjunctura în care agentul constatator a omis să întocmească un proces-verbal cu privire la contravenție.

Prin emiterea unei decizii asupra cauzei contravenționale, în lipsa unui proces-verbal cu privire la contravenție, nu doar că se afectează în mod esențial fondul cauzei, fapt ce constituie temei de anulare a deciziei adoptate, dar și lezează dreptul petiționarului la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 CEDO, în sensul căruia acuzația trebuie să fie definită în termeni clari și preciși pentru a exclude arbitrariul și a-i oferi posibilitate petiționarului să cunoască exact învinuirile ce îi sunt aduse și să-și poată organiza apărarea într-un mod valabil.

Cu privire al lipsa faptului contravenției și aspectele privind vinovăția, recurentul a citat prevederile art. 425 alin. (1) Cod contravențional.

Susține recurentul că, prin urmare, în lipsa unor probe pertinente și concludente, se instituie concluzia că decizia a fost emisă doar în baza convingerilor agentului constatator, care însă nu au fost certificate prin probe acumulate potrivit prevederilor Codului contravențional, respectiv, menționează recurentul că, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile Codului contravențional se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional.

Astfel, invocă faptul potrivit căruia, petentului îi sunt recunoscute și garanțiile specifice în materie penală din art. 6 CEDO, printre care și prezumția de nevinovăție. Beneficiind de prezumția de nevinovăție, contestatorul nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, sarcina administrării probelor revenind agentului constatator, orice îndoială profitând persoanei

acuzate de săvârșirea contravenției (*in dubio pro reo*).

Din interpretarea art. 6 al CEDO, pronunțarea de către instanță a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligația instanței de judecată de a se expune în hotărârile emise asupra tuturor cerințelor pricinii, precum și asupra argumentelor invocate de către intimat întru admiterea sau respingerea acestora.

În sensul art. 6 alin. (1) al Convenției, organul care examinează cauza în fond trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care-și întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale să precizeze noțiunile, ce implică o apreciere a faptelor supuse aprecierii. De asemenea, noțiunea de proces echitabil impune ca organul abilitat sau împuternicit de a examina cauza să nu-și motiveze doar sumar hotărârea sa, ci să examineze efectiv problemele esențiale care-i sunt supuse aprecierii și să nu se mulțumească de a proba pur și simplu concluziile uneia dintre părți.

Totodată, potrivit practicii CtEDO (hotărârea pronunțată în cauza *Salabiaku vs. Franța* și cauza *Anghel vs. România*), Curtea a statuat și faptul că prezumțiile de fapt și de drept sunt recunoscute în toate sistemele juridice, fiind permisă utilizarea acestora și în materia contravențională pentru dovedirea vinovăției făptuitorului, cu respectarea unor limite rezonabile, ținând cont de gravitatea mizei și prevăzând drepturile apărării. Prin urmare, prezumția de nevinovăție a faptelor constatate de agent și consemnate în decizie nu are un caracter absolut, prezumția de veridicitate putând opera până la limita la care prin aplicarea ei nu s-ar ajunge în situația ca persoana învinuită de săvârșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în decizie. Deci, în lipsa unor mijloace de probă care să confirme situația de fapt reținută în decizie, nu poate fi aplicată prezumția de temeinicie.

La fel, susține recurentul că, în cauza *Ozturk vs. Germania* și cauza *Anghel vs. România*, Curtea a statuat că mențiunile agentului constatator înserate în decizia cu privire la contravenție, nu constituie prin sine o probă, ci dimpotrivă, acestuia îi revine sarcina de a dovedi temeinicia și legalitatea procesului-verbal.

Astfel, în măsura în care decizia cu privire la contravenție nu este susținută de dovezile în baza cărora s-a întocmit, cu condiția ca aceste dovezi să fie acceptate de petiționar, ca suficiente pentru demonstrarea vinovăției, nu se mai poate susține temeinicia acesteia fără a se încălca prezumția de nevinovăție instituită de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Or, potrivit practicii CtEDO, în cauze referitoare la contravenții sunt aplicabile prevederile art. 6 din CEDO, cu toate garanțiile conferite de acesta, contravenientul beneficiind de prezumția de nevinovăție (cauza *Anghel vs. România*), sarcina probei revenind organului constatator, cu respectarea în acest mod a principiului egalității armelor.

Decizia agentului constatator a fost emisă cu încălcarea procedurii de acumulare a probelor, ceea de a dus la constatarea eronată a unor fapte și circumstanțe ce se bazează mai mult pe bănuieli susținute de viziuni subiective ale părții acuzării, însă fără nici un suport probator admisibil, ceea ce afectează procesul legal de constatare a faptei incriminate acuzatului conform art. 440 Cod contravențional și, corespunzător, prin efect direct condiționează imposibilitatea aplicării răspunderii contravenționale.

Mai mult, agentul constatator nu a ținut cont de toate fazele procesului de constatare a faptei contravenționale, or, înainte de a emite decizia, agentul constatator urma să colecteze și să administreze probe privind existența contravenției care, de altfel, sunt enumerate

exhaustiv în art. 425 alin. (2) Cod contravențional. Deci, agentul constatator a evitat faza premărgătoare a încheierii deciziei cu privire la contravenție.

Cu trimitere la prevederile art. art. 441 alin. (1) lit. a), 461 alin. (1) Cod contravențional, susține recurentul că, procesul contravențional administrat de agentul constatator a durat exact 4 minute, iar timpul săvârșii faptei este indicat greșit.

La ședință de judecată ***** și agentul constatator nu s-au prezentat, fiind citați în mod legal despre locul, data și ora ședinței de judecată, nu au informat instanța de judecată despre motivele neprezentării, nu au solicitat amânarea examinării cauzei pentru o altă dată, astfel că, prin prisma art. 455 Cod contravențional, instanța de judecată consideră posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora. Concomitent, informații despre data locul și ora ședinței de judecată pe cauza dată au fost făcute publice și pe site-ul oficial al instanței de judecată, ce se asimilează cu citarea publică. Ținând cont de faptul că procedura de citare legală a fost respectată, instanța de judecată a dispus, în baza art. 382 Cod contravențional, examinarea cauzei în lipsa acestora.

Studiind materialele cauzei în raport cu prevederile legale ce guvernează spața dedusă judecății, instanța de judecată apreciază recursul întemeiat şi pasibil de a fi admis, reieșind din următoarele considerente.

Cu întâietate, instanța de judecată stabilește că, recursul judecat, este depus în termen de 15 zile de la data aducerii la cunoștință a deciziei de aplicare a sancțiunii, iar în asemenea împrejurări prevederile art. 451^3 alin. (1) Cod contravențional, fiind respectate pe deplin.

În conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenție sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională*.

Potrivit prevederilor art. 440 alin. (1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancțiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare*.

În corespundere cu art. 442 alin. (1) Cod contravențional, *procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui*.

Potrivit materialelor cauzei, rezultă că la 18.07.2024, de către agentul constatator din cadrul INSP a Inspectoratului General al Poliției, *****, a fost emisă decizia asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607, prin care făptuitorul *****, în baza art. 240 alin. (1) Cod contravențional, a fost sancționat cu amendă în mărime de 10 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 500,00 lei și 2 puncte de penalizare, fiind reținut în sarcina acestuia că, „*la data de 18.07.2024, ora 08:35, în mun. *****, str. Ion Creangă, 1, conducătorul auto a ignorat indicatorul rutier 5.1.42. „Banda transportului public" şi s-a deplasat pe banda transportului public*".

Studiind minuțios materialele cauzei contravenționale, instanța de judecată observă că la caz, agentul constatator a omis să întocmească un proces-verbal cu privire la contravenție,

cum o prevede norma legală, cu toate că, încheiere procesului-verbal cu privire la contravenției este obligatorie, prin prisma art. 440 alin. (1) și art. 442 Cod contravențional.

Așadar, obligația imperativă cu privire întocmirea de către agentul constatator a unui proces-verbal cu privire la contravenție, derivă și din prevederile art. 446 Cod contravențional, conform căruia, *în cazul constatării unei fapte contravenţionale, agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenţie doar: a) dacă răspunderea contravenţională a fost înlăturată conform art. 20-31[1]; b) în cazul emiterii de către procuror a ordonanţei de a refuza începerea urmăririi penale, de a înceta urmărirea penală din cauză că fapta constituie o contravenţie, precum şi în cazul liberării de răspundere penală a persoanei cu tragerea la răspundere contravenţională. În cazurile indicate, procurorul emite o ordonanţă motivată privind pornirea procesului cu privire la contravenţie, cu excepţia contravenţiilor soluţionate în modul prevăzut la art. 29 şi 31[1]; c) dacă fapta contravenţională a fost examinată în baza constatărilor personale ale agentului constatator; d) în cazul contravenției flagrante*.

În sensul dat, instanța de judecată atestă că, întrucât la materiale cauzei nu se regăsește un proces-verbal cu privire la contravenției, se dă de înțeles că, agentul constatator a procedat în corespundere cu procedura simplificată de constatare şi examinare a contravenţiei, și anume în condițiile Capitolului VI[1], art. art. 451[1]-451[4] Cod contravențional, conform cărei proceduri şi se va examina recursul cet. *****, adică de către o instanță de recurs potrivit art. 451[4] Cod contravențional.

În art. 451[1] alin. (1) Cod contravențional, legiuitorul a prevăzut expres și exhaustiv temeiurile de examinare a faptei contravenţionale în baza constatărilor personale ale agentului constatator, și anume: în cazul depistării unei fapte ce constituie contravenţie, agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenție doar dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: - contravenția poate fi constatată în temeiul constatărilor personale ale agentului constatator şi nu necesită acumulare de probe; - persoana acceptă constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăției, şi recunoaște săvârșirea contravenţiei; - examinarea contravenţiei şi aplicarea sancţiunii ţin de competenţa agentului constatator; - contravenția nu este pasibilă de sancţiunea confiscării bunurilor în conformitate cu art. 439[7].

În cazul supus examinării, instanța de judecată constată că, făptuitorul – *****, deși a fost prezentă la întocmirea deciziei asupra cauzei contravenționale (contrariul nefiind probat), expres a indicat în pct. 12 al deciziei emisă că nu-și recunoaște vinovăția asupra cauzei incriminate. Mai mult ca atât că potrivit deciziei contestate, aceasta a indicat expres că nu este de acord cu calificarea acțiunilor și cu sancțiunea aplicată. Cu toate acestea, agentul constatator a încălcat condiția obligatorie prevăzută în art. 451[1] alin. (1) lit. b) Cod contravențional, care indică expres că, „*agentul constatator nu încheie proces-verbal cu privire la contravenţie doar dacă persoana acceptă constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăţiei, şi recunoaşte săvârşirea contravenţiei*” și examinează cauza în procedură simplificată. Or, odată ce lipsește acordul făptuitorului, că este de acord (care la speță nici nu a fost solicitat), este evident că acesta nu a acceptat constatările agentului constatator ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăției sale și nu a recunoscut vina de săvârșirea contravenției.

În asemenea circumstanțe, agentul constatator era obligat să aplice prevederile art. art. 425, 442 Cod contravențional.

În context, se reține că, la 26.07.2024, împotriva deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, a fost depusă recurs, fapt din care rezultă încă o dată că cet. ***** nu a recunoscut săvârșirea contravenției și nu a acceptat constatarea și examinarea contravenției în procedură simplificată, respectiv, se atestă că de către agentul constatator s-a încălcat condiția obligatorie prevăzută de art. 451[1] alin. (1) lit. b) Cod contravențional.

Totodată, instanța de judecată menționează că, agentul constatator întru susținerea învinuirii aduse făptuitorului nu a prezentat nici o probă în susținerea atât a poziției sale vis-a-vis de recunoașterea vinovăției, dar nici care ar dovedi vinovăția acestuia, chiar dacă, una din condițiile obligatorii ale prevederilor art. 451[1] alin. (1) lit. a) Cod contravențional, este că contravenția poate fi constatată în temeiul constatărilor personale ale agentului constatator *şi nu necesită acumulare de probe*, or, cum a fost menționat supra, făptuitorul nu și-a recunoscut vina.

În același timp, instanța de judecată consideră necesar de a face trimitere și la prevederile art. 451[1] alin. (3) Cod contravențional, potrivit cărora, în cazul tragerii la răspundere contravențională în condițiile alin. (1), agentul constatator va emite o decizie prin care va aplica *o sancţiune egală cu o doime din minimumul sancţiunii sub formă de amendă prevăzută în partea specială a cărţii a doua*.

De menționat în acest sens că, încălcarea faptei contravenţionale prevăzute de art. 240 alin. (1) Cod Contravențional al RM, *se sancţionează cu amendă de la 10 la 12 de unităţi convenţionale cu aplicarea a 2 puncte de penalizare*.

Prin urmare, agentul constatator, examinând fapta contravențională în baza constatărilor personale, urma în temeiul prevederilor art. 451[1] alin. (3) Cod contravențional, să aplice făptuitorului *****, o sancțiune egală cu o doime din minimumul sancțiunii sub formă de amendă prevăzută la art. 240 alin. (1) Cod contravențional, adică o doime din 10 unităţi convenţionale, care potrivit normei precitate, reprezintă sancțiunea minimă.

Contrar însă, agentul constatator prin decizia asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, i-a aplicat cet. ***** o sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 10 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 500,00 lei, care nicidecum nu constituie o doime din minimumul sancțiunii sub formă de amendă prevăzută expres la art. 240 alin. (1) Cod contravențional.

În atare situație, instanța de judecată constată că, la soluționarea chestiunii privind stabilirea sancțiunii făptuitorului, agentul constatator nu a acordat o deplină eficiență prevederilor art. 451[1] alin. (3) Cod contravențional, stabilindu-i cet. ***** o sancțiune, în alte limite decât cele prevăzute în normele specificate supra.

Instanța de judecată reține că, procesul contravențional a fost pornit întemeiat, însă circumstanțele care l-au determinat pe agentul constatator să examineze fapta contravențională în baza constatărilor personale, sunt neclare, de vreme ce, persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional nu a acceptat constatările agentului constatator, ca fiind suficiente pentru demonstrarea vinovăției şi, respectiv, nu a recunoscut săvârșirea contravenţiei, astfel, nefiind întrunite cumulativ condițiile prevăzute la art. 451[1] alin. (1) Cod contravențional.

Așadar, în cazul supus examinării agentul constatator urma să purceadă la încheierea procesului-verbal cu privire la contravenție, după care să acumuleze probele necesare și să examineze cauza contravențională în procedură generală. Or, agentul constatator nu s-a

prezentat în judecată pentru a-și argumenta poziția și a constata situația stabilită de instanță.

În această ordine de idei, instanța determină că, la caz, decizia agentului constatator de aplicare a sancțiunii contravenționale, este una contrară prevederilor imperative prevăzute la art. 451[1] alin. (1) Cod contravențional, în care legiuitorul a stipulat expres condițiile care urmează a fi întrunite cumulativ la emiterea deciziei în baza constatărilor personale ale agentului constatator. Or, prin stabilirea în privința făptuitorului a unei sancțiuni contrare prevederilor legale, în mod evident, a fost afectat fondul cauzei, fapt care constituie temei de anulare a deciziei adoptate.

În susținerea poziției sale, instanța de judecată elucidează că, eroarea comisă de către agentul constatator la emiterea deciziei asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, este una de natură nu doar să afecteze în mod esențial fondul cauzei dar și ar putea leza dreptul făptuitorului la un proces echitabil, prevăzut la art. 6 CEDO, în sensul căruia acuzația trebuie să fie definită în termeni clari şi preciși pentru a exclude arbitrarietatea şi a-i oferi posibilitatea contravenientului să cunoască exact învinuirile ce îi sunt aduse, ca să-şi poată organiza apărarea într-un mod valabil. În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit cu strictețe şi a cerut din rațiuni de securitate juridică a acuzatului, calificarea juridică a faptelor să fie stabilită de către organele abilitate în modul cel mai exact posibil.

În sensul art. 6 alin. (1) al Convenției, organul care examinează cauza în fond, trebuie, să indice cu suficientă claritate motivele pe care s-a sprijinit. Această exigență, care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției, nu poate fi întotdeauna înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților. Instanţele naţionale sunt obligate să-şi motiveze deciziile, ceea ce nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument, dar ca o obligaţie de a se pronunța asupra problemelor cele mai importante ridicate în speţă (a se vedea în acest sens cauza *Ruiz Torija şi Hiro Balani vs. Spania*, hotărârea din 9 decembrie 1994, sau *Grigore Vlasia Vasilescu vs. România*, hotărârea din 6 iunie 2006).

Ținând cont de cele menționate supra, având în vedere că decizia asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, a fost emisă de către agentul constatator cu încălcarea prevederilor art. 451[1] și art. 451[2] Cod contravențional, instanța de judecată găsește de cuviință să adopte soluția prevăzută de art. 451[4] alin. (2) pct. 2) lit. a) Cod contravențional, prin care să se admită recursul declarat, cu anularea deciziei atacate și dispunerea achitării cet. *****.

Pentru aceste motive, călăuzindu-se de prevederile art. art. 395 alin. (1) pct. 2), (1[1]); 448; 451[1]-451[4]; 461-463; 465-474 Cod contravențional, instanța de judecată, –

D I S P U N E:

Se admite recursul cet. *****, împotriva deciziei asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, emisă de către INSP a Inspectoratului General al Poliției, în baza art. 240 alin. (1) Cod contravențional.

Se anulează decizia asupra cauzei contravenționale seria/nr. DAC01028607 din 18.07.2024, emisă de către INSP a Inspectoratului General al Poliției, prin care cet. ***** a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 240 alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată o sancțiune contravențională sub formă de amendă în

mărime de 10 unităţi convenţionale, ceea ce constituie 500,00 lei și 2 puncte de penalizare cu achitarea lui *****, din motivele expuse supra.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecător **Ana COSTIUC**